

Sygn. akt VIII U 2418/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 r. w Gliwicach

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 1 sierpnia 2013 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej H. K. prawo do emerytury począwszy od 11 lipca 2013 roku;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 2418/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 1 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonej H. K. prawa do emerytury. W uzasadnianiu organ rentowy podał, że ubezpieczona nie udokumentowała 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998 roku, a jedynie 14 lat, 10 miesięcy i 18 dni.

W odwołaniu ubezpieczona domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania jej prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniosła, że ma odpowiedni staż pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania ponieważ zostało złożone po terminie i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. K. urodziła się (...). Ubezpieczona nie jest członkiem OFE. Wniosek o emeryturę złożyła 11 lipca 2013 roku.

Na dzień 31 grudnia 1998 roku ubezpieczona legitymowała się stażem 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych – okoliczność niesporna.

H. K. przedstawiła ZUS świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez Hutę (...) S.A. Pracodawca potwierdził, że w okresie od 19 grudnia 1978 roku do 30 czerwca 1980 roku wykonywała pracę robotnika transportowego. Praca została zakwalifikowana do prac wymienionych w dziale III poz. 73 poz. 9 załącznika nr 1 rozporządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i przemysłu maszynowego z 30 marca 1985 roku. Przedłożyła także świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wystawione przez Zakłady (...) S.A. Wskazano w nim, że wykonywała pracę w warunkach szczególnych:

- w okresie od 11 lipca 1980 roku do 5 lutego 1981 roku - operator urządzeń mechanicznej obróbki gumy i tworzyw sztucznych – wykaz A, dział IV, poz. 17, pkt 13 ;

- w okresie od 6 lutego 1981 roku do 30 lipca 1984 roku, od 9 listopada 1984 roku do 29 sierpnia 1989 roku , od 31 sierpnia 1992 roku do 14 października 1999 roku – wtryskarkowa - wykaz A, dział IV, poz. 17, pkt 26.

stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku.

Organ rentowy zaliczył ubezpieczonej do pracy w szczególnych warunkach okresy:

- od 19 grudnia 1978 roku do 30 czerwca 1980 roku,

- od 11 lipca 1980 do 30 lipca 1984 roku,

- od 9 listopada 1984 roku do 29 sierpnia 1989 roku,

. od 31 sierpnia 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Łącznie było to 14 lat, 10 miesięcy i 1 dzień – po odjęciu okresów zasiłków chorobowych. Zasiłki chorobowe przypadły w okresie od 12 października 1992 roku do 28 listopada 1998 roku i łącznie wynosiły 1 rok, 10 miesięcy i 23 dni.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów : akt organu rentowego. Sąd w całości oparł się na dowodach zgromadzonych w aktach organu rentowego. W sprawie stan faktyczny nie był sporny. Przedmiotem sporu było spełnianie przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych przez ubezpieczoną.

Sąd zważył co następuje: odwołanie było zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm. / prawo do emerytury ma ubezpieczona urodzona po 31 grudnia 1948 roku , która:

- ukończyła 55 lat,
- udokumentowała do dnia 31 grudnia 1998 roku 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A,
- nie przystąpiła do OFE albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

W niniejszej sprawie spornym było czy H. K. przepracowała co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach.

W sprawie nie było sporne, że ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze / Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm./ Postępowanie dowodowe wykazało, że z całą pewnością ubezpieczona legitymuje się okresem ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998 roku. W ocenie Sądu dodatkowo należało zaliczyć okresy zasiłków chorobowych wyłączone przez ZUS przypadające w okresie od 12 października 1992 roku do 28 listopada 1998 roku.

Przepis art. 32 ustawy emerytalno-rentowej został zmieniony ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2004 r. W przepisie tym postanowiono, że przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik po dniu 14 listopada 1991 r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa.

Ustawodawca, wprowadzając zmiany pojęcia "zatrudnienia w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze", nie uchwalił przepisów międzyczasowych.

W wyroku z 13 lipca 2011 roku, sygn. akt I UK 12/11 Sąd Najwyższy stwierdził : „Przepis art. 184 ustawy w sposób szczególny uregulował sytuację prawną ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. i osobom, które w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) wykazały okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz okresu składkowego i nieskładkowego określonych w art. 27 ustawy (co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), zagwarantował prawo nabycia emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32. Celem wymienionego przepisu było utrzymanie uprawnień emerytalnych dla wszystkich, którzy w chwili wejścia w życie ustawy spełniają warunki przejścia na emeryturę, z wyjątkiem wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32 ustawy (sprawozdanie stenograficzne z 36 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniach 25 i 26 listopada 1998 r., s. 8-9).

W przepisie tym ustawodawca utrwalil sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym; przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wylczenia ich stażu ubezpieczenia. Stąd ocena, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r.” Sąd Okręgowy podziela zaprezentowaną wykładnię przepisu art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalno-rentowej.

Podzielając to stanowisko Sąd orzekł na podstawie art. 477 14 § 2 k.p.c. i zmienił zaskarżoną decyzję odmawiającą prawa do emerytury przyznając ubezpieczonej emeryturę od 11 lipca 2013 roku – zgodnie z zakresem odwołania sprecyzowanym na rozprawie.

Zaskarżona decyzja została wydana 1 sierpnia 2013 roku. Z adnotacji na jej odwrocie wynika, że została przekazana do wysłania 2 sierpnia 2013 roku. Odwołanie zostało sporządzone 18 września 2013 roku. List polecony z odwołaniem wpłynął do ZUS 23 września 2013 roku. Nie wiadomo w jakiej dacie został nadany przez pocztę. Brak w aktach potwierdzenia w jakiej dacie doręczono ubezpieczonej decyzję. Z treści odwołania wynika, że było to 4 sierpnia 2013 roku. Pełnomocnik odwołującej wskazał, że od 1 września 2013 roku chorował na zapalenie płuc i przedłożył i przedłożył zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy od 1 września 2013 roku do 22 września 2013 roku, a także kartę informacyjną leczenia szpitalnego od 11 września 2013 roku do 15 września 2013 roku. W tej sytuacji Sąd nie odrzucił odwołania zgodnie z wnioskiem ZUS, ale sprawę rozpoznał merytorycznie. Uwzględnił Sąd przepis art. 477

⁹ § 3 k.p.c. zgodnie, z którym Sąd nie odrzuca odwołania złożonego po terminie jeśli przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. W ocenie Sądu w sprawie przekroczenie terminu nie było nadmierne i wynikało z okoliczności niezależnych od ubezpieczonej tj. choroby pełnomocnika i jego pobytu w szpitalu.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Ustalając wysokość kosztów radcy prawnego Sąd miał na uwadze nakład pracy i zawłość sprawy.